

Climamate

Apare sub egida
Societății Scriitorilor Târgovișteni

literare

Foaie pentru minte și inimă, oablă și neatârnată

Anul 2 ■ NR. 14 ■ octombrie-noiembrie 2008 ■ 2 lei

Van Gogh

Text dialog despre ochii Reginei...

- De ce mă sfredeleşti așa de stăruitor, Unule, ce cauți tu cu atâta insistență în ochii mei?

- Vreau să pătrund mai adânc, frumoasă Menita, în-lăuntru tău, prin ochii tăi care sunt ca la fiecare ferestrele celuilalt eu ce așteaptă latent să iasă spre cunoaștere.

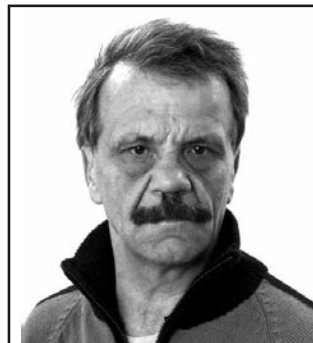
- Și ce speri să afli tu, cu ochii tăi, prin ochii mei dincolo de văzul meu văzut?

- Vreau să aflu măsura stărilor ce te sălășluiesc pentru a te încăuna Regină a zborurilor mele.

- Dar ia gândește-te, iubitu-ule, dacă aș orbi, așa-i că nu

ai mai avea cum să pătrunzi în adâncimea sinelui meu, renunțând astfel a mai mă declara regina ta?

- Ba aș reuși, iubito, căci te-aș face să plângi, ca mai apoi să-ți beau plânsul verdealbastru, strop cu strop, lacrimă cu lacrimă. Aș deveni în felul acesta singurul care ar sorbi Apa neînceptută a sufletului tău, descoperindu-i Esența și descifrându-i Foamea, cele de toate trăirile. Apoi vom putea purcede la mirungere. Dar nu orbi, ai grijă să nu orbești, căci o regină nu are voie să plângă niciodată, mai ales tu, Regina zborurilor mele.

Ion Iancu Vale

Lasă-ți ochii de culoarea altor ceruri să mă privească doar pe mine, la nesfârșit.

- Vino atunci, iubitu-ule. O regină nu trebuie lăsată niciodată să aștepte, mai ales Regina zborurilor tale. Vino, Regatul zborurilor noastre ne așteaptă.

SUMAR

Încercare de filosofie creștină românească

pagina 2

pagina 7

Emil Kusturica sau despre femela măgarului

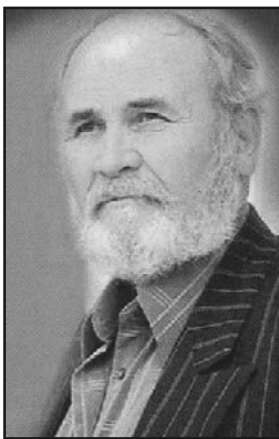
PROTOCRONISMUL

pagina 8

Poetul lunii noiembrie

Mihai Antonescu

pagina 10

Dragos(moar)tea printre fulgere și ruine

pagina 16

Povestea lui Policarp Resteu și a năpraznicei sale fobii

pagina 14

Gardă la cuvânt

Ceea ce îi conferă energia trăirii zilnice sunt sentimentele de iubire și căutare continuă în toate dimensiunile realității concrete sau virtuale. Suferința își are și ea locul bine stabilit în viața poetului care primește mesaje de la Dumnezeu și care își asumă toate fațetele personalității sale, chiar dacă acestea pot părea stranie sau chiar morbide. Pentru că dincolo de comunicare, dincolo de vânatoarea cuvintelor menite să încremenească pe hârtie sentimente și idei, Ionuț Caragea răscolește febril, în căutarea punții care să unească sufletul omului cu divinul.

(Virginia Mateiaș)

„Scrive parcă neavând în vedere canoane și reguli, ci mai mult dorința de a se confesa, de a „spune”, de a ieși din capcana amintirilor. Scrie, spune el, ca „să mă dau afară/ din suflet”. Marcat evident de ce înseamnă internetul, scrie o poezie care pare a se situa undeva în vecinătate cu nihilismul/ latura „prognostic/ profetică”, tipice generației world wide web, simțind

poezia ca „un download ceresc”, dar și ancorat cu sufletul în teluric – care înseamnă și acasă, mama, femeia, dragostea.

Prin sinceritatea versului, emoția, curajul de a spune ce gândește, Ionuț Caragea, donator universal de cuvinte, iubiri, trăiri și visuri, are reale șanse ca dorința de a se regăsi în poezie să îi fie împlinită.

(Marius Chelaru)

Ionuț Caragea este vicepreședinte al Asociației Scriitorilor de limbă română din Quebec. Este un poet insolit și de real talent supranumit „poetul născut pe Google”, rugbist profesionist, instructor sportiv, fondator al cenaclului „Prietenii poeziei” și trăitor la Montreal, Canada.

Cel mai important reper existențial al său este însă, faptul că rămâne un român adevărat oriunde s-ar afla.

Vom mai vorbi despre personalitatea lui.

I.I.V.

poetul de pe Google

Picnic la marginea drumului

venim de departe
fiecare din direcții opuse
și facem picnic la marginea drumului
îți prezint credincioasa mea umbră
îmi prezinți nevăzuții tăi îngeri
îți scoti desaga cu prescură
îmi scot inima din piept
și o privesc în palmele tale
cum bate cum bate
toate drumurile
duc la răstignirea pe cruce
plecăm mai departe
fiecare în direcții opuse
tu te ridici la cer
eu mă cobor în pământ
așteptând învierea

pe crucea mea se răstignește
prezentul

pe crucea ta se răstignește
iubirea

Pasari la cap

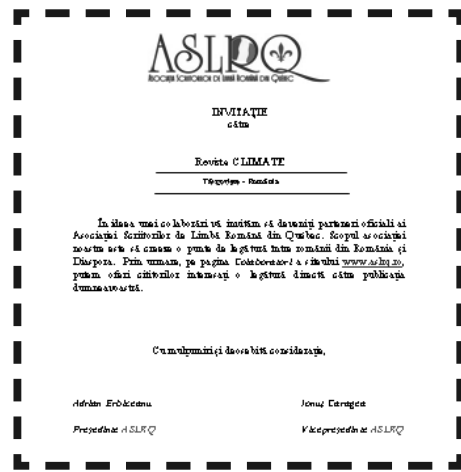
uneori dragostea te lovește ca un bumerang
în moalele capului
exact atunci când sperai să prinzi
pasărea-n zbor
alteori îți înfige ghearele-n ochi
și-ți ciopârțește ficatul
vezi tu
în înaltul cerului sunt doar păsări de pradă
așa că mai bine stai cu capu-n

pământ
și le privești doar umbrele
rotindu-se-n jurul tău
ca într-o horă
a morții

Lui Eminescu

ne priveam amândoi într-un lac de cleștar,
sălciile suspinau la maluri,
aș mai plânge din nou dar ar fi în zadar,
te-am pierdut printre ani -
printre valuri.
ne odihneam regăsiți sub teiul bătrân,
din flori îți împleteam o cunună,
flori muritoare - nemuritoare rămân
sus pe cer – și Luceafăr și Lună.

lacrimi se alunecă șuvoi pe obraz,
amintindu-mi de întâiul sărut,
inima freamătă de atâta necaz,
noi te-am pierdut, te-am pierdut, te-am pierdut.

Adrian Pancu

remember

Adrian Pancu (stânga),
alături de poetul Ion Iancu Vale

„Adrian Pancu atrage atenția prin barba de patriarh, privirea cald înțelegătoare și surâsul hirsut pe care, când și când, îl scapă de sub control. În lume, atitudinea sa este rezervată. Spre deosebire de majoritatea confrăților de breaslă, Adrian Pancu nu se simte prea bine în centrul atenției, cu excepția momentelor în care se află printre prieteni. Și la acest capitol soarta a fost generoasă cu pictorul. Născut la Teiș, unde a crescut îngrijit de bunica dinspre partea mamei, artistul a avut o copilărie atipică. Sentimentul de libertate pare a fi direct proporțional cu cel al

la aceasta școală va începe să studieze pictura cu Marin Petre Constantin, căruia îi va purta un respect permanent. Despre visele și proiectele copilului de atunci nu avem date. Putem doar presupune fascinația pe care culorile și lumea înconjurătoare le exercită asupra lui. Adolescent fiind, pleacă la București, unde studiază tehnica iconografei. Dincolo de modestia care-i caracterizează personalitatea și stilul de viață, Adi Pancu este conștient de valoarea lui ca artist. Dacă ar fi să stabilim o ierarhie a pictorilor dâmbovițeni, am putea spune că Adrian Pancu este printre cei mai buni portrețiști, dovedind deopotrivă forță și finețe. Naturile sale statice sunt fixate într-un clasicism sobru, rigid dar temeinic. Adi Pancu lucrează mai mult cu suprafețele imense ale bisericilor decât cu șevaletul. El este pictor de icoane, în primul rând, căci din asta își câștigă existența. În casa pictorului de la Teiș

își duc veacul niște pisoi care găesc mereu un blid cu mâncare și niște mâini care să le scarpine spinările. Geros și aproape mereu dispus să-și ajute prietenii, în măsura în care asta se poate, Pancu zice că „munca este singura mulțumire care nu se duce. El nu este înconjurat doar de ulcele pline cu pensule, ci și de prieteni: adolescenți, adulți, bărbați sau femei. Are ceva rar, poate blândețea sau poate înțelegerea sau poate, pur și simplu, bunătate naturală a unui suflet încercat de la o vârstă prea timpurie. Dincolo de problemele vieții de zi cu zi, Adrian Pancu își consuma existența trecând brusc de la abstenența monahală la o dezlănțuire bahică, de la zbulcium la serenitate, căci omul e alcătuit din contradicții. Îi place să asculte Radio România Cultural, îl admira pe Cărtărescu și actrițele de la teatrul Tony Bulandra. Umblă cu hainele pătate de vopsele, scrie versuri și înjură tranziția și tot ce ține de îngustimea spiritului. Își iubește soția și se plânge de singurătate, el care are atâtia prieteni. Mai nou, spre uimirea vecinilor, a dărămat gardul de la casă, ca să nu mai coboare din mașină și să deschidă poarta mereu”. Aceste rânduri le-am scris în urma cu trei ani pentru situl www.dambovitane.ro, unde, împreună cu Alexandra Damian și Dan Inoșel am vrut să facem, de bunăvoie și neplătiți de nimeni, o prezentare a artiștilor și a scriitorilor dâmbovițeni. Portretul lui Pancu a rămas neterminat, l-am gasit stocat în memoria computerului astăzi 23 octombrie 2008. Ieri, 22 octombrie s-a împlinit un an de când artistul plastic Adrian Pancu a murit în urma unui cancer de plămâni. Știu că verbele scrise pe hârtie sunt la timpul prezent dar n-am putut folosi alt timp. „Adrian Pancu a trăit la Teiș” nu este o propoziție reală. Adrian Pancu trăiește încă la Teiș prin fiica lui Adriana și prin sufletele prietenilor săi, pe pereții bisericilor pe care cu trudă i-a pictat, în barul lui Neamțu și... și asta este! Pancu a rămas cu noi.

Pagină realizată de
Virginia Mateiaș - Canada